

DOKÁŽEŠ SI PŘEDSTAVIT, CO SE STANE, KDYŽ JEDEN
SÉRIOVÝ VRAH BUDE U SOUDU HÁJIT DRUHÉHO?

ŠÁBLIV

ADRIAN BEDNAREK

PROCES

ĎÁBLŮV PROCES

© Adrian Bednarek i Wydawnictwo Amare 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5426-7 (pdf)

ĎÁBLŮV

ADRIAN BEDNAREK

PROCES

přeložil Robert Pilch

VENDETA

*Pro Dariu.
Díky Tvé přítomnosti nikdy
neztrácím víru v sebe.*

*Necítím se vinen, soucítím
s lidmi, kteří se cítí vinni.*

– Ted Bundy

PROLOG

Volným krokem procházím krakovskými uličkami obklopujícími hlavní náměstí. Míjím davy lidí. Jak je za teplého pátečního večera obvyklé, masa turistů, studentů i rodilých Krakovanů vyrazí užívat si krás života.

Zastavuji se, abych si zapálil cigaretu. Pohled mi utkví na atraktivní blondýně kráčející proti mně. Odpovídá mi koketním úsměvem. Kdybych chtěl, mohl bych ji pozvat na kávu na pivní zahrádku, později na večeri do nejdražší restaurace, koupit láhev vína a navrhnout pokračování večera v mém bytě na Salwatoru. S radostí by souhlasila. Jsem pohledný osmadvacetiletý muž, mám penthouse, BMW M3 a začínám pracovat v jedné z nejlepších právních kanceláří ve městě. Atraktivní blondýnky mě neodmítají. Vyhovuji všem jejich požadavkům, jenže ony bohužel nevyhovují těm mým.

Věnuji dívce naučený úsměv a jdu dál. Jindy, maličká, říkám si, zatímco se zastavuji u bočního vchodu kostela Nanebevzetí Panny Marie. Stojí tam skupinka dvaceti,

možná třiceti lidí. Je to poslední místo, kde bych měl být, ale nedokážu odolat pokušení. Musím to aspoň z dálky vidět na vlastní oči. Dnes je patnáctého června, další výroční den odsouzení sériového vraha zvaného Řezník neviňátek. Lidé u vchodu jsou jeho rodina, známí a pár zvrácených fanatiků, kteří se vlastními kanály dozvěděli o mši. Uspořádali ji vrahovi rodiče, sám jsem se o tom dozvěděl od své kamarádky alkoholičky. Prý už dva roky prosili církev, aby povolila zádušní mši za klid duše jejich syna. Pokaždé dostali zamítavou odpověď. Teprve letos klér souhlasil s veřejnou mší se svíčkami, růženci, obrázky a dalšími divnými relikviemi, které už nemůžou nic změnit.

Z bezpečné vzdálenosti pozoruji lidi, kteří čekají, až jim duchovní otevře dveře. Rodiče mezi nimi nejsou, pravděpodobně čekají uvnitř nebo vyrovnávají účet za církevní služby. Ti, kteří stojí venku, vypadají rozrušeně. Pár jich drží v ruce kartičky s nakresleným symbolem chaosu. Chtějí si tak připomenout znamení, které vrah nechával na místě činu. Ti do kostela nejspíš vpuštění nebudou. Většina drží fotografii zobrazující usmívajícího se mladíka s černými vlnitými vlasy. Tomasz Rogowski se stal místní legendou. Jeho činy vstoupily do historie kriminalistiky. Přestože byl odsouzený na doživotí, nikdy se nepřiznal, tvrdohlavě opakoval, že nikoho nezabil, i když důkazy, které ho usvědčovaly, byly nevyvratitelné. Po odsouzení byl těsně před přemístěním do samostatné cely zabit spoluvězněm.

Říká se, že v tom měl prsty velitel Kubiak, jehož dcera byla poslední obětí Řezníka neviňátek. Kubiak veřejně přísahal, že vraha chytí. Chytil, ale nepodařilo se mu to kvůli jeho policejním schopnostem. Řezník neviňátek

nedělal chyby. Sledoval oběť, hledal její nejslabší místa a zažíval ji vykuchal. Rozsával strach mezi krakovskými studentkami. Kubiak neměl nejmenší tušení, kdo je vrah. Nikdy se k němu nepřiblížil ani o krok. Tomasz Rogowski byl dopaden za pomoci svědka. Jeho totožnost, objekt touhy veškerých médií, stále zůstává neznámá.

Lidé čekající před vchodem do kostela předpokládají, že se svědek jednou ozve sám. Na rozdíl od nich znám jeho totožnost moc dobře. Kromě ní znám i každý drobný detail jeho hříšně sexy těla. Víím, jaké měl plány do budoucna, sny, záliby, jaké je svědkovo oblíbené jídlo, dokonce i to, jaké spodní prádlo rád nosí. Svědkyně Julia Merková se mnou prožila nejlepší i nejhorší chvíle svého života. Mým prostřednictvím se seznámila s Tomaszem Rogowským, opustila mě kvůli němu a scházela se s ním tak dlouho, až si nakonec spojila všechny stopy a udala ho.

Rogowski byl můj dealer. Obchodováním s kokainem si přivydělával ke studiu. Naivní účastníci mše nemají ponětí vůbec o ničem. Nevědí, že se Julia Merková nikdy neozve. V noci po vynesení rozsudku, když spala opilá na mojí pohovce, jsem jí aplikoval dávku heroinu způsobující závislost. Je svatosvatě přesvědčená, že právě Rogowski do ní cpal drogy, ještě než ho udala. Teď se léčí z nechtěné závislosti na různých klinikách a prý se jí to nedaří. Už roky jsem s ní nemluvil. Chci, aby to tak i zůstalo.

Dveře kostela se otevírají. Zájemci o mši vcházejí dovnitř. Všímám si mezi nimi několika štíhlých dlouhovlasých brunetek. Pohled na ně způsobuje, že mi po zádech přebíhá příjemný mráz. Řezník nevinátek lovil jen brunetky, ale dívky u kostela se cítí zcela bezpečně. Před pár lety takhle klidně po ulicích nechodily. Teď, když je noční můra pryč, můžou podle libosti randit, navštěvovat

kluby, chodit do kostela a bez obav se samy vracet i domů. Nemají tušení, že Řezník nevinátek žije, má se dobře a stojí sto metrů od nich.

Při tom pomyšlení se usmívám, zapaluji si další cigaretu a jdu do auta. Cestou se mě další blondýnka snaží zaujmout úsměvem. Ignoruji ji. Tuto noc chci strávit výhradně ve společnosti kokainu, piva a vzpomínek. Vzpomínek plných bolesti, studu, utrpení a následků zrození děsivých tužeb, kvůli nimž jsem stvořil to veliké dílo. Tomasz Rogowski se stal Řezníkem nevinátek, protože jsem to chtěl. Zaplatil za své zločiny. Přestože už uplynuly tři roky, pořád si přesně pamatuji, proč jsem je spáchal. Klara, jméno navždy vyryté v mé paměti jako reliéf v kameni, mi nedovoluje zapomenout. Kvůli ní jsem se stal ďáblem v lidské kůži, díky Rogowskému se ještě pořád těším klidnému spánku v ráji.

Kráčela jednou z neosvětlených ulic příměstské krakovské Wieliczky. V okolí se nacházelo pár menších domků z počátku devadesátých let. Většinu si pronajímali nebo spláceli zaměstnanci nedalekého solného dolu. Ale ne všechny. Ten, k němuž mířila, zdánlivě stejný jako ostatní, šedivý a nenápadný, byl jejím pracovištěm.

Jistým krokem šla na svou směnu ve společenské agentuře. Byla hluboká noc. Měla na sobě šedý plášť sahající ke kotníkům, pod nímž ukrývala pracovní oděv – černý latexový kostým a punčochy. Na nohou se jí leskly lodičky. Magda, třiatvacetiletá dívka vyšlá z dětského domova, bez stálého zaměstnání, se základním vzděláním. Neměla žádnou zářivou perspektivu, proto se rozhodla sáhnout po posledním záchranném stéblu, díky němuž si mohla vydělat na něco víc než na účty. Stala se děvkou.

Věděl to. Sledoval ji už delší dobu, stal se neviditelným souputníkem jejího života. Navzdory její nepochybné kráse se jí štítíl. Dědalo se mu z ní zle.

Magda šla do doupěte, v němž ukájela choutky ženatých zaměstnanců dolu. Dnes její utrpení skončí. Ulice, na níž zahájila svou kariéru, se stane jejím hrobem. Od cíle ji dělilo asi osm set metrů a jedna odbočka v polovině tmavé silnice.

Stál na správném místě. Čekal na ni už patnáct minut. Sledoval ji dost dlouho na to, aby odhadl, kolik času jí zabere, než dojde na pracoviště.

Dnes přestával být pozorovatelem. Nadešla dlouho očekávaná chvíle pro akci. Chvíle pro vyměření trestu.

Nezabíjel, dělal jedinou správnou věc, která mohla vykoupit její hříchy. A především to dělal pro ni. Jen z lásky k ní se mohl ponořit do těla té odporné ženy, prodávající nejcennější dar. Přestože se jeho život už dávno stal sledem nekonečných úspěchů a byl bohatý na štěstí, ona byla celým jeho světem. Myšlenky ho pobízely k činnosti. Vzrušení smísené se strachem narůstalo. Navzdory stromům šumícím v jarním větru slyšel Magdiny kroky. Klapání jejích podpatků na chodníku. Nakonec se vyplní to, na co čekal dlouhých pět měsíců. Pak by měl přijít klid.

Poodhalil dlouhý černý sametový plášť sahající téměř k zemi. Pod ním měl v pochvě samurajský meč. Skutečná rarita. Na obličej si nasadil tmavou masku s otvory pro oči. Na hlavu si vzal černý klobouk s červenou krempou uvnitř. V pravé ruce držel černou koženou brašnu. Schoval do ní své pracovní nástroje. Levou ruku strčil pod plášť. Už na ni nemyslel, zůstala někde v zákoutí jeho hlavy, v bezpečí. Myslel na očištění.

Magda byla pár kroků od něj. Cítil ve vzduchu vůni levných parfémů a olejíčků, které používala před odchodem do práce a před každým dalším stykem. Vždy ji bylo možné nejdříve ucítit a teprve potom spatřit. Zatočila se mu hlava, vzápětí měl sáhnout po naprosté nadvládě nad lidským životem.

Klapání podpatků na asfaltu se stalo ještě hlasitějším. Dělily je možná dva metry.

Postavil aktovku na zem. Použije ji za chvíli.

Když se vůně a zvuky slily v jedno, vyrazil do útoku. Vyběhl zpoza rohu a sevřel rukojeť meče.

Byla těsně před ním. Měl v úmyslu zahájit ten výjimečný proces, když její postava náhle před jeho očima ztuhla jako vosková figurína. Ve stejném okamžiku ucítil strašlivou tíhu na zádech. Úder. Naprosto zaskočený silou, která ho táhla dolů, upadl za doprovodu Magdina pronikavého křiku. Vzrušení zmizelo, přišla panika. Ucítil bolest způsobenou srážkou s asfaltem. Chtěl vstát, ale něco ho tisklo dolů a začalo se mu zabodávat do zad. Už věděl, že to není „něco“. Byl to člověk. Ucítil palčivou bolest v oblasti ledvin. Levou ruku měl pořád sevřenou na rukojeti meče, pravou nataženou před sebe. Vzápětí uslyšel typické cvaknutí a ucítil, jak se mu k hlavě tiskne něco kovového. Tlačilo to obrovskou silou a bylo cítit prachem. Jeho nos se nikdy nemýlil, vždycky cítil pachy lépe než ostatní. Kov a prach, věděl, co to spojení znamená.

„A teď pomalu vytáhni ruku zpod pláště, natáhni ji a nic nezkoušej, jinak ti s velkou chutí ustřelím hlavu,“ zasyčel člověk, který na něm klečel, jako had.

Nepřemýšlel dlouho. Hlas zněl příliš sebejistě na to, aby jeho majitele podezíral z blufování. Byl v pasti. Pustil rukojeť meče a pomalu vytáhl ruku.

„Škoda, že ses o nic nepokusil. Jsi zatčený,“ uslyšel.

Zvuk těch slov zněl jako rozsudek. Věděl, že se dostal do potíží. Věděl, že by se to mohlo stát. Bral to v úvahu, ale nemyslel si, že k tomu opravdu dojde. Když pomyslel na ni, v duchu se zaradoval. Ona byla v bezpečí.

1

Lidem často připadá, že stagnace je něco negativního. Období, kdy každý předchozí den splývá s následujícím a těmi dalšími. Míjejí tím způsobem týdny, měsíce, roky. Tak vypadá každodenní život milionů lidí žijících na celém světě. Šedivý, nudný a bolestně předvídatelný. Práce, domov, líné večery prosezené na gauči, několikahodinový spánek. A pak se všechno opakuje. Kolo otáčející se den co den a jediným impulzem, který to může zastavit, je smrt. To, co člověka v oněch chvílích drží při životě, je víra, že se jednoho dne stane něco, co změní běh událostí a zalije šedí paletou zářivých barev.

Dříve jsem stagnaci neznal. Nezmocňovala se mě rutina ani pocit nudy. Kdysi mě provázela bolest a panický strach. Později se dostaly ke slovu žádostivost a touhy, jejichž naplnění mi umožňovalo zapomenout na vlastní slabosti. Bral jsem životy, často naplněné stagnací. Vždy, v každém stavu, v jakém jsem se nacházel, poháněl mé

srdce adrenalin, který způsoboval, že jsem si nemohl stěžovat na nudu.

Po smrti Tomasze Rogowského, kdy se mi vrátily vzpomínky, mé touhy tančily v hlavě jako instruktorky samby před karnevaelem. Pokoušely mě vizemi absolutního ukojení. Nepodlehli jsem jim, bál jsem se podstoupit další riziko a kvůli tomu nakonec i mne dostihla stagnace.

Okamžitě se stala mou oblíbenou drogou. Čas plynul v pocitu naprostého bezpečí. Pořád jsem svědomitě realizoval plány týkající se mé budoucnosti, nikdo mě nepro následoval a minulost byla jen hrdou nostalgickou vzpomínkou.

Dodnes si nejsem jistý, zda ukojení přišlo s věkem a dospělostí myslí varující před trestem, nebo se mé touhy skrývají v jejích zákoutích a čekají na vhodný okamžik, aby mě znovu ovládly. Tři roky žiji bez nich, užívám si stagnace. Díky tomu v mém světě zavládla dokonalá nuda.

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se pohledná blondýnka vracějící se do postele.

Prohlížím si její štíhlé opálené tělo, které si právě utřela po horké sprše. Opálení kontrastuje se světlými, téměř zlatými vlasy. Izabele je dvacet let a potěšení, kterým se mi stala její společnost, si užívám už potřetí.

„Nad budoucností,“ odpověděl jsem a potáhl z cigarety.

Má slova nebyla upřímně pravdivá. Přestože jsem se cítil skvěle, pořád jsem se nedokázal zbavit obrazů dávného života. Obvykle se vracely v noci. Nebyly to noční můry, nezpůsobovaly strach, ani jsem se neprobouzel se zpočným čelem. Jen dráždily, nabízely prožití toho neopakovatelného stavu. Připomínaly, jak to může být příjemné, pořád křičely, že jsem někým víc a nikdy se to nezmění. Noci patřily démonům, výhradně.

„Jaké máš vize o své budoucnosti?“ Izabela si lehla vedle mě a hlavu si opřela o můj hrudník. Vytáhla mi z úst cigaretu a pořádně si potáhla.

Potkal jsem ji před dvěma týdny v Jagellonské knihovně, kde jsem shromažďoval materiály k soudnímu řízení, které mi díky nečekané souhře okolností otevřelo cestu do hlubších vod. Tehdy jsem to ještě nevěděl, takže jsem se s tím příliš nenamáhal. Mladá blondýnka, sedící naproti mně a zkoumající taje administrativního práva s ještě znuděnějším výrazem, než byl můj, mi připadala mnohem zajímavější než probírání se hromadou případů týkajících se sexu s nezletilými.

S velkou chutí jsem odložil práci a nabídl jí pomoc. Příprava dětinsky prosté seminárky pro její zápočet mi zabrala dvě hodiny. Nic dalšího jsem v plánu neměl, ale už delší dobu jsem dělal společnost jen sám sobě a nabídka pozvání na skleničku vína ke mně domů ze mě vypadla sama.

Dnes jsme slavili naše třetí rande. Přestože nám bylo spolu docela příjemně, každodenní samota mi vyhovovala víc. Kdysi jsem dělal všechno, abych se stal duší společnosti, a šlo mi to docela dobře.

„Ty a já, společně na tropickém ostrově, mezi palmami, s velkými barevnými drinky ozdobenými exotickým ovocem,“ řekl jsem to, co podle mého názoru chtěla slyšet.

„Ty jsi hrozný pohádkář.“ Vrátila mi cigaretu, jejíž chuť se smísila s její rtěnkou. „Co bychom na takovém ostrově dělali?“

„To samé co tady. Jedli, pili a šukali. Jen slunce by svítilo silněji.“

Típl jsem cigaretu. Chytil jsem ji za boky a za doprovodu jejího tichého smíchu ji otočil na záda. Měla tenký, trochu moc pisklavý hlas, ale při našich výletech na hranice

rozkoše zněl hodně příjemně. Jemně jsem olízl kůži na jejím krku. Líbila se mi bezchybnost jejího těla, bylo dokonale hladké. Přejel jsem dlaní po vnitřní straně jejího levého stehna. Zachvátila mě vlna vzrušení. Izabela to vy cítila a tiše zasténala. V jejích očích jsem viděl jediné – očekávání. Očekávání okamžiku, kdy do ní znovu vstoupím, spojíme se a vytvoříme tak pohyblivou sochu touhy.

Výjimečnou chvíli přerušilo zvonění telefonu ležícího na polici u postele. Neochotně jsem se po přístroji natáhl. Volala Sandra, bývalá dívka mého takzvaného nejlepšího přítele. Kluk spáchal sebevraždu ve vězení, čímž mi nevědomky způsobil hromadu potíží. Měl bych odložit mobil a vrátit se k zábavě s Izabeliným tělem.

„Budeš ji ignorovat, nebo mám začít žárlit?“ zeptala se najednou a já si uvědomil, že se taky dívá na displej mého telefonu.

Usmál jsem se. A pak jsem to zvedl.

„Haló...“

„Ahoj Kubo. Neruším?“

„Jenom trochu, ale můžu mluvit.“

Když Izabela uslyšela ta slova, začala mi olizovat hrudník.

„Zpříjemňuješ si dovolenou s nezletilou?“ V Sandřině hlase zněl vzdor. Sám nevím, proč jsem jí při našem posledním setkání o Izabele řekl.

Dívka její slova musela slyšet, protože jemné teplo jejího jazyka, který evidentně měl v plánu pokračovat níž po těle, najednou zmizelo. Zbyl po něm pocit nenaplnění v podobě chladné vlhkosti na kůži.

„To je jedno. Mám pro tebe novinku,“ pokračovala Sandra. „Náhodou jsem se něco neoficiálně dozvěděla a napadlo mě, že by tě to mohlo zajímat.“

Za poslední roky jsem se nečekaně se Sandrou sblížil. Nás románek už sice dávno skončil, ale časem se stala jedním člověkem, s nímž jsem si rád povídal. Často jsme pořádali kokainové sedánky s příjemným rozhovorem na pozadí. Sandra byla naprosto nevyrovnaná, a to mě na ní asi přitahovalo. Věděla také, co se děje s Julií. Rád jsem naslouchal vyprávění, jak se v tom plácá, když se znovu snaží zbavit heroinového ďábla. Samozřejmě jsem si uvědomoval, že kdyby mě Sandra znala doopravdy, skončila by mrtvá, nebo bych já šel do vězení. Podle toho, kdo z nás by byl rychlejší.

„Povýšili tě?“ zeptal jsem se s mírným pobavením.

Oba jsme začali pracovat v advokátních kancelářích. Ve dvou největších v Krakově, navzájem si v každém ohledu konkurujících. V udržování dobrých vztahů nám to nevadilo. Ve skutečnosti se moje kariéra rozběhla hlavně díky Sandře.

„Ještě ne, ale čekám, až se mi ty odvděčíš za to své.“

Sandra se se mnou ráda dělila o různé kriminální novinky. Byla hrdá, že rozlouskla totožnost Řezníka nevinňátek, a to dřív, než se na policii obrátil anonymní svědek. Tehdy se také zrodila její posedlost sériovými vrahy. Už delší dobu ji fascinoval Rozparovač z Krakova. Shromažďovala o něm všechny dostupné informace. Vytrvale tvrdila, že vraha je nutné hledat v lékařských kruzích. Vzhledem k mým zkušenostem s působením bolesti jsem s ní souhlasil.

„Tak co je to za novinku?“ Slovní hrátky už mě začínaly nudit, zvláště když se Izabela posadila na posteli, zapálila si další cigaretu a proměnila moji ložnici v mlhou zahaleny Londýn.

„Úplně neoficiálně jsem se dozvěděla, že Wachowski nabídl své firmy k prodeji a má v plánu zmizet.“

Roman Wachowski byl burzovní žralok, kterého jsem pomáhal hájit v případě sexuálního zneužívání nezletilých. Díky Sandřině pomoci se mi podařilo dokázat jeho nevinu, o níž jsem upřímně pochyboval.

„Děláš si legraci? Vždyť ho přece podruhé neobžalují. Co na to tvoje kamarádka?“

„Nevím to jistě. Jde o nepotvrzenou informaci. Zaslechla jsem, jak o tom zástupce šéfa mluvil s někým po telefonu.“ Skoro šeptala, evidentně se bála, že by ji někdo mohl slyšet. „Víš, jaké má kontakty, nejspíš by nevařil z vody, a kdyby nastal rozruch, moje kamarádka už je pro nás stejně nedosažitelná. Odjela hned po rozsudku, snaží se začít znovu. Chtěla jsem, abys to věděl. Kurva, musím končit,“ pronesla svým typickým stylem a ukončila hovor.

Posadil jsem se na kraj postele a vzal Izabele cigaretu. Zatímco jsem pořád hodnotil Sandřiny informace, dokouřil jsem. Zajímalo by mě, jestli má policie na Wachowského ještě něco dalšího a jaký to bude mít vliv na můj velký právnícký úspěch. Ale možná měla Sandra zase den plný návratů vzpomínek souvisejících s Michaľovou smrtí, snažila se je potlačit kokainem a slyšela, co chtěla slyšet. Už se to párkrát stalo.

„Když už ses vykecal, můžeš se vrátit k dovolené s nezletilou.“ Izabela docela dobře imitovala Sandřin hlas. „Co je to za holku?“

„Pracovní záležitosti.“

„Jasně,“ odpověděla sarkasticky.

Postavila se nade mě. Její nejintimnější místo se nacházelo ve výšce mé hlavy. Okamžitě jsem si vzpomněl, na co jsem před hovorem se Sandrou měl chuť. Chytil jsem Izabelu za hýždě a přitáhl ji k sobě. Tentokrát jsem líbal břicho já jí. Chutnala jako vanilka. Začal jsem dělat

jazykem kruhy kolem pasu a pomalu se přesouval níž. Cítil jsem na rtech jemné chloupky. Pevněji jsem sevřel její zadek. Když se můj jazyk přiblížil k nejdůležitějšímu bodu, zvonění telefonu mi znovu připomnělo, že někde tam, mimo moji ložnici, existuje celý odporný svět, a co hůř, pořád mě nemá dost.

„Rozmlátím ho o zeď, co ty na to?“ natáhla se k nočnímu stolku a zvedla můj telefon.

„Sám bych to rád udělal,“ zamumlal jsem a vzal jí přístroj z ruky. „Prosím, Kuba Sobański,“ představil jsem se automaticky, protože jsem se nepodíval na displej.

„Přece vím, komu volám.“ Okamžitě jsem hlas poznal.

Szymon Werwiński, můj zaměstnavatel. Byl jedinou vážnou konkurencí kanceláře patřící Juliinu otci, proto jsem s radostí využil nabídku přijmout práci u něj.

„Mám dovolenou. Vlastně bych měl mít vypnutý telefon.“ Po úspěchu ve Wachowského případu jsem si mohl dovolit hodně, a také jsem toho využíval.

„A já jsem ti neměl jen tak dávat placenou dovolenou.“

„Neprosil jsem se o ni,“ připomněl jsem. „Máte další tučet právníků, poradí si, ať už se děje cokoli.“

„Potřebuji tě hned,“ zazněl rozkazovací tón.

„Víte, že zrušení dovolené, kterou jste mi sám dal, je protiprávní?“ Rozhodl jsem se, že si s ním trochu pohraju, což se Izabele určitě nelíbilo. Svým výrazem to dávala jasně najevo. Kouzlo vášně vyvanulo.

„Sobański, dobře mě poslouvej. Řeknu to jenom jednou.“ Krátce se odmlčel. „Ode dneška máme nového, dobře placícího klienta a případ, jaký tahle kancelář ještě neměla. Věř mi, chlapče, volám ti s nabídkou, kterou nechceš odmítnout. Ale v jedné věci se nemýlíš – mám k dispozici tučet vynikajících právníků a každý z nich přede

mnou padne na kolena, aby uslyšel nabídku, kterou právě předkládám tobě.“

Chvilí jsem mlčel, analyzoval jsem jeho slova. Po posledním případě moje právnická hodnota vzrostla. Werwiński mě chtěl mít u něčeho hodně velkého. Ještě štěstí, že nevěděl o mých plánech do budoucna. Kdyby měl tušení, že si za několik let otevřu vlastní kancelář a převezmu jeho klienty, určitě by mi nic důležitého nenabídl. Prozatím mě vnímal jako bezstarostného mladého muže, stejně jako většina lidí. Na tomto obrazu jsem dlouho pracoval.

„Chápu správně, že ses rozhodl? Jak dlouho ti bude trvat, než dojedeš k Vavelu?“ Werwiński měl pravdu. Ticho byla vynikající forma odpovědi.

„Asi za půl hodiny. Proč právě tam?“

„Za půl hodiny na parkovišti Na Groblech. Hlavně se neopozdi.“

Musel jsem se co nejrychleji připravit na schůzku. Jednou z velkých výhod života v době stagnace je to, že se kterýkoli den může naskytnout životní šance.

2

Čekání na budoucnost, která se jeví být paletou nejkrásnějších barev, by teoreticky mělo být příjemné. Dokonce i když se budoucnost opozdí o dvacet minut, stojí dvě vykouřené cigarety a téměř jistou platbu za překročení času pro parkování zdarma.

Při čekání na Werwiňského jsem se procházel po chodníku ulice Na Groblech a zabíjel čas, který jsem mohl využít ke hrátkám s Izabelou. Spěchal jsem tak moc, že jsem jí dokonce ani nenabídl, že ji odvezu domů. Nechal jsem ji na autobusové zastávce a teď jsem toho litoval. Hlazení jejích krásných nohou při postávání v zácpách by byla lepší zábava než přecházení sem a tam, ponořený v myšlenkách.

I když jsem vůbec nechtěl, znovu jsem začal prožívat ony chvíle. V duchu jsem viděl jejích obličej. Objevovaly se střídavě jako forbíny. Všechny zemřely pro můj klid. Život žádné z nich nebyl důležitý.

S jedinou výjimkou...

Klara... prokletá sestřička se objevila zrovna teď, kdy všechny temné touhy spaly zakryté příkrývkou utkanou z obav o vlastní bezpečí a já čekal na příchod životní šance. Přestože jsem chtěl, nedokázal jsem zastavit obrazy zjevující se mi před očima. Znovu jsem spatřil její obličej a charisma v těch nezvyklých kočičích očích. Dokonce jsem ucítil neskutečnou bolest, pálení procházející mým tělem, a potom satisfakci způsobenou jejím utrpením.

Snažil jsem se soustředit na budoucnost a na setkání s Werwińským, jenže Klara ovládla moji hlavu. Podvědomě jsem sevřel dlaně do pěstí, abych zadržel třes rukou. Ten pocit jsem dobře znal. Znovu se vracelo šílenství. Nepospíchalo, jen mi dávalo najevo, že nikdy nezmizelo. Prostě čekalo, až se můj život stane normálním. Bylo neobvykle subtilní, dokázalo vycítit moje slabá místa a hrálo si s nimi.

Nakonec mě z temného transu probral klakson černého Range Roveru Discovery. Zatmavené okno auta se otevřelo a uviděl jsem hlavu Werwińského.

„Promiň mi tu nedochvilnost, Kubo,“ pronesl nečekaně zdvořile. Rychle ale změnil tón: „Nasedni!“

Věděl jsem, že se musím soustředit na životní šanci – ať už to bude cokoli – a ne na mrtvou Klaru.

„Cítíš se dobře?“ zeptal se Werwiński zvláště starostlivě. „Chápu, že máš dovolenou, ale nevyužíváš ji doufám k pití od samého rána.“

„Díky, všechno je v pořádku. Jenom jsem se zamyslel.“

Vzpamatuj se, minulost už není, uklidňoval jsem se v duchu.

„Raději se soustřeď. Potřebuji, abys měl jasnou mysl.“ Rozkazovací způsob se vrátil.

Útroby range roveru připomínaly rakev vylepšenou nejnovějšími technickými výtvarnými. Kromě svítících drobností dominovala autu čern v kožené a kovové podobě. Vůně nedávno uhašeného doutníku lechtala v nose. Jen co jsem si zapnul pás, můj zaměstnavatel se rozjel, a dokonce se ani nezeptal, kde jsem nechal auto.

„Nevěděl jsem, že jedeme na výlet. Mohl jsem přijet přímo na místo.“

Přejeli jsme přes Grunwaldský most a uvázli v zácpě na Konopnické.

„Řekl bych ti to, ale dozvěděl jsem se až na poslední chvíli, kde náš klient je,“ vysvětlil Werwiński.

Byl to hubený muž s holou hlavou, vysokým čelem, čelistí vysunutou dopředu a hnědýma očima. Za volantem discovery v tom svém černém obleku, bílé košili a černé kravatě vypadal jako zaměstnanec ochranky ministerstva vnitra. Představoval jsem vedle něj zvláštní kontrast, oblečený do džínů, trička, sportovního saka a s bohémsky rozčuchanými vlasy.

„Tak co je to za tajemné místo?“

„Vazební věznice v Czarneckého ulici.“

„Co kdybyste mě zasvětil do podrobností? Kdo je ten klient?“

Zavrtěl hlavou a v koutku jeho úst jsem postřehl něco jako úsměv. Na prsteníčku se mu leskl prstýnek. Novou vyvolenou jeho srdce byla zhruba třicetiletá malířka z Krakova. Slyšel jsem, že co se změnil jeho rodinný stav, stal se mnohem otevřenějším ke spolupráci s mladými právníky.

„Kubo, jsi strašně netrpělivý. Než tě do čehokoli zasvětím, musím si být absolutně jistý, že na tom případu chceš pracovat.“

„Sám jste říkal, že je to nabídka, která se neodmítá,“ připomněl jsem mu.

„Ten případ se týká vraždy.“ Když to říkal, ani se na mě nepodíval. Pohled měl zabodnutý do archaického modelu daewoo, který stál před námi v koloně před semaforem.

„Co je zvláštního na tom, že se případ týká vraždy?“

„Přece si nemyslíš, že když někoho zaměstnám, nezjistím si o něm všechno, co můžu. Dobře vím, že jsi chodil s Julií Merkovou, která pak spala s Tomaszem Rogowským, známým jako Řezník nevinátek. Došlo mi, že jsi schválně poslal životopis mně, i když jsi pravděpodobně mohl dostat práci v Merkově kanceláři.“

Bylo těžké nedat mu za pravdu. Juliin otec, navzdory drastickému přerušení mých kontaktů s ní, by mě ve své kanceláři zaměstnal s radostí. Byl mi nakloněný. Pořád nedokázal přenést přes srdce, že si jeho dcera vybrala sériového vraha, který ji navíc učinil závislou na heroinu, místo spořádaného, ambiciózního Kuby.

„Jak to souvisí s případem?“

„Nevím, jak se na tobě ta věc podepsala. Nešťourám se ve tvém osobním životě, ale vím jedno.“ Zatroutil na daewoo, které pořád blokovalo levý jízdní pruh. „Budu potřebovat chladnou, rafinovanou a absolutně soustředěnou mysl. Ve Wachowského případu jsi mě zaujal. Nevím, jak jsi získal ty informace a svědka. Nezajímá mě to. Je to tvoje věc, hlavní je, že to posloužilo firmě. Teď budu očekávat podobný přístup. Nešablonovitý, a proto musíš rozptýlit mé obavy. Zneužívání nezletilé a vražda, to jsou dva úplně jiné příběhy.“

Neměl tušení, o čem mluví. Nemohl vědět, že Řezník nevinátek sedí v jeho range rakvi, a právě jemu předkládá nabídku, o níž sní každý mladý právník. Maně jsem si na

ten soud vzpomněl. Tomek s rukama v poutech, Julia s ob-
tížemi popisující sexuální život s obžalovaným. No a pak
naš poslední společný tanec... dílo, které jsem dokončil,
mě změnilo. Umožnilo mi získat dodnes nenarušený klid.

„Můžu vám zaručit, že případ Tomasze Rogowského
se na mně ani v nejmenším nepodepsal. Myslím si, že do-
stal, co si zasloužil,“ odpověděl jsem naprosto bez emocí.

„Právě to mám na mysli. V hloubi duše máš radost, že
člověk, který ti přebral ženu a vykuchal osm dalších, ze-
mřel v base. Teď musíš udělat všechno, abys obhájil ně-
koho, kdo je mu podobný! Postavit se na druhou stranu
barikády.“

„Ale ten člověk mi nepřebíral ženu, je naším klientem
a mojí vstupenkou k dalšímu povýšení. Udělám všechno,
co bude v mé moci, a ještě víc.“ Měl jsem té hloupé debaty
plné zuby. Chtěl jsem ten případ a v dalším přesvědčování
šéfa jsem neviděl smysl.

„Jsi zvláštní člověk, Sobański.“

Vazební věznice ve čtvrti Podhoří připomínala stroj času. Nacházela se v domě asociujícím meziválečnou dobu, chodby připomínaly sedmdesátá léta, ale prostor, do nějž umístili výslechové místnosti, byl pro změnu moderní. Dveře se otevíraly pomocí čtečky karet a stěny jako by říkaly: *Nedělej si naděje, odsud se stejně nedostaneš.*

„Pánové, máte dvacet minut,“ oznámil mladý, nezvykle zdvořilý uniformovaný strážce.

Werwiński mu poděkoval kývnutím hlavy a pak jsme vešli do místnosti, v níž seděl náš klient. Policista vyšel ven a zavřel za námi dveře. Muž seděl u kovového stolu s rukama a nohama znehybněnými mohutnými pouty. Způsob, jakým byl spoután, připomínal středověk. Jen červené oblečení prozrazovalo, že se stále nacházíme v jedenadvacátém století.

„Szymon Werwiński, mluvili jsme spolu po telefonu. A tohle je Kuba Sobański, člověk, který pomáhal obhájit pana Wachowského. Přivedl jsem ho na vaši žádost.“

Na vaši žádost? Právě jsem pochopil, že Werwiński mi nedal životní šanci prostě jen tak. Ten člověk si mě přál. Zajímalo by mě, co by můj zaměstnavatel dělal, kdybych odmítl.

„Doktor Wojciech Remiszewski, dobrý den,“ odpověděl muž ledovým hlasem.

Remiszewski byl mohutný muž. Navzdory spoutaným končetinám seděl rovně jako voják. Kdyby vstal, určitě by byl o hlavu vyšší než já. Jeho věk jsem odhadl na padesát let. Vlasy měl černé, vyčesané vzhůru, obličej pokrytý dvoudenním strništěm a hodně tmavé oči – nepostřehl jsem v nich absolutně nic kromě prázdnoty. Úplně jako u mrtvého člověka. Už na první pohled mi připadal hrozivý.

„Udělejte si pohodlí, pánové,“ řekl. „Děkuji, že jste splnil mou prosbu, pane Werwiński. Rád vás poznávám, pane Sobański. Gratuluji k úspěchu ve Wachowského případu.“

Oba jsme se posadili ke stolu na opačné straně. Teď mě od Remiszewského dělilo asi půl metru. Navzdory tomu, jaké jsem sám zvládl rozpoutat peklo, nedokázal jsem jednoznačně prohlásit, že by ten člověk byl schopný vzít někomu život.

„Nejste příliš hovorný, že, pane Sobański?“

„Vlastně netuším, o čem bychom měli hovořit,“ odpověděl jsem Remiszewskému.

„Můj zaměstnanec má pravdu,“ přidal se Werwiński. „Pane doktore, mohl byste nám poskytnout informace, které jste mi nesdělil po telefonu?“

„Možná bych to raději vzal od začátku, abych zasvětil i pana Sobańskiego.“ Remiszewski si pohladil porost na bradě. „Fakta zní takto. Byl jsem zadržen během noční

procházky v jedné z ulic ve Wieliczce se zbraní v ruce. Podle názoru policisty, který zadržení provedl, jsem ji měl u sebe se záměrem zbavit života mladé ženy procházející kolem. Vy už o tom víte, že?“ Pohlédl na Werwińského. „Byla mi sdělena naprosto neodůvodněná obvinění ze zabití čtyř mladých žen a z pokusu o vraždu páté. Pánové od policie nedisponují ani jediným přímým důkazem proti mně, ale z toho, co jsem do této chvíle dokázal vyvědět, vyplývá, že prokurátor má v plánu připravit žalobu, což může v konečném důsledku vést k soudnímu procesu. Nemám nicméně v úmyslu poskytnout jim jakýkoli manévrovací prostor, a proto jsem se rozhodl využít služeb nejlepší právní kanceláře ve městě.“ Tón jeho hlasu se změnil ve lhostejný, jako by právě mluvil o nakupování housek a pomerančového džusu v obchodě. Působil vřezdně klidně.

V mé hlavě se jako ozvěnou ozývala slova „čtyři zavražděné ženy“. Díky kontaktům se Sandrou jsem přesně věděl, kdo ty vraždy spáchal. Rukopis toho člověka byl nepochybný.

„Pokud to chápu dobře, myslí si, že jste...“ Werwińského napadlo přesně totéž co mě a řekl to nahlas. Cítil jsem, jak se mi tělo orosilo potem.

„Ti pitomci tvrdí, že jsem Rozparovač z Krakova.“ Tentokrát bylo možné v jeho hlase vycítit nejistý podtón.

„A jste?“ vystřelil jsem nekontrolovanou salvu a okamžitě svých slov zalitoval.

„Pane Sobański, vaším úkolem je dokázat, že nejsem.“ Remiszewski mi věnoval krátký, trochu jízlivý úsměv. „Pánové, přejdu rovnou k podrobnostem. Za prvé chci být zastupován přímo panem Sobańským. Za druhé mě nezajímají žádné dohody. Jsem nevinný. Za třetí,“ obrátil se na

Werwińského, „částka, o níž jsme hovořili po telefonu, je stále aktuální. Za čtvrté, pokud případ dopadne, jak chceme, prémie, o níž jsme hovořili, bude také aktuální. Z vaší strany předpokládám pružné jednání.“

Chvilí jsme mlčeli, a zatímco jsem se na něj díval, snažil jsem se zjistit, zda ruce, které se teď opíraly o kovový stůl, jsou schopné vykuchat mladou dívku. Věděl jsem jedno – pokud je tím, za koho jej policie má, právě jsem potkal člověka, který je stejný jako já.

„Myslím, že jsme dohodnutí,“ pronesl Werwiński. „Kubo, ode dneška jsi advokátem doktora Remiszewského.“

Když jsem ta slova uslyšel, pochopil jsem, že v mém profesním životě právě došlo k obrovské změně. Měl bych cítit pýchu a radost. Vždyť jestli ho obhájím, otevře se přede mnou dokořán celý svět. Místo toho jsem ale ucítil husí kůži přebíhající mi po páteři a v uších mi zazvonila Klařina poslední slova: *Protože vy si nic víc nezasloužíte*. Její kočičí oči měly v posledních okamžicích stejný odstín jako oči Remiszewského. Odstín smrti.

„Udělám úplně cokoli, abych dokázal vaši nevinu!“ zvolal jsem, abych co nejrychleji zaplašil nevhodné myšlenky.

„Spoléhám na to,“ odpověděl Remiszewski krátce.

Werwiński z aktovky vytáhl papíry a pustili se do vyřizování formalit.

Po opuštění výslechové místnosti jsme absolvovali rozhovor s prokurátorem. Ve skutečnosti hovořil a vyřizoval papíry Werwiński, mně nařídil, abych byl zticha.

Prokurátora jsem poznal okamžitě. Byl to přihrbený muž v příliš velkém obleku. Hlavu měl pokrytou šedinami a vzhled typického univerzitního profesora doplňovaly oválné brýle. Díky procesu s Tomaszem Rogowským získal slávu a s konečnou platností vstoupil mezi elitu krakovských právníků. Při pohledu na něj jsem se cítil nesvůj. Zbytečně, byl jsem přece v bezpečí, důkazy, které by mě mohly spojit s Řezníkem neviňátek, neexistovaly. Blízký kontakt s prokurátorem na tom nemohl nic změnit.

„Zbláznil ses?!“ Jen co jsme vyšli z věznice, rozeřval se na mě Werwiński jako na neposlušného žáčka. „Někdo tě považuje za schopného právníka, svěří ti vlastní svobodu, a ty na něj zaútočíš takovou větou? Tohle ses naučil v mé kanceláři? Co je to s tebou, Sobański?“

„S jakou větou?“ zeptal jsem se klidně.

„Proč ses ho zeptal, jestli je Rozparovač? Zešlél jsi? Takhle se ptát klienta?“

„Nemohl jsem si pomoci,“ odpověděl jsem. „A kromě toho, kdyby mi to řekl, bylo by snadnější ho obhajovat.“

Werwiński zavrtěl hlavou.

„Pozorně mě poslouvej. Tohle není legrace. Remiszewski je nám ochotný zaplatit balík. Takové otázky se nepokládají před podepsáním smlouvy. Nikdy!“

„A co jsem měl udělat? Nabídnout mu čaj?“

„Nedělej chytrého, byl bych vážně nerad, kdybys to podělal. Poprvé svěřuju takový kalibr absolutnímu začátečníkovi!“ Chápal jsem ho. Byla to ostatně jeho firma a jeho peníze. „Kdyby záleželo na mně, nabídl bych mu někoho zkušenějšího, ale on od začátku věděl, koho chce. Držím se zásady *naš klient – náš pán*.“

„Jestli je Rozparovač, tak...“

„Světově proslulý lékař nemůže být sériový vrah! Toho se budeme držet!“

Podrobnosti jsem ještě neznal, ale věděl jsem, že světově proslulý lékař by ani neměl chodit na noční procházky s chladnou zbraní. V mých očích to nevypadalo nejlépe.

„Může to být dlouhý proces,“ konstatoval jsem.

Zbytek cesty na parkoviště Na Groblech proběhl v tichu. Teprve když jsme dojeli na místo, podal mi Werwiński složku s případem a znovu promluvil:

„Odteď je ti Remiszewski bližší než matka, přítelkyně, kamarádi a milenka. Myslíš na něj, žiješ s ním, zdá se ti o něm. Každá část tvého života musí být podřízená jemu. Zkus předvídat, na co se může zeptat prokurátor. Proces je hra a ty ji musíš vyhrát. Kontroluj si služební e-mail, pošlu ti pár informací a kontakty, které ti usnadní práci. Kdybys měl nějaké otázky, číslo na mě znáš.“